

Allan Tausen

EG BLEIV TANN EG HATAÐI

- Eitt, sum er so øgiliga løgið, tá eg hyggi aftur á mítt lív, er, at eg havi hatað pápa fyri nógv ting gjøgnum lívið. Eg havi hatað hansara rúsdrekkamisbrúk, at hann var ótrúgvur móti mammu, hvussu hann fór við henni o.s.fr. Eg havi vitað av øllum hesum og hatað tað. Men pínadoyð, um eg ikki geri akkurát tað sama, sigur Allan Tausen, ið vaks upp við einum pápa, ið var rúsdrekkamisnýtari.

Mynd: Ditta Mathilda Joensen / veingir

HALLUR AV RANA

HALLUR@SOSIALURIN.FO

Mikukvøldið stóð 41 ára gamli Allan Tausen á palli í Reinsaríninum í Tórshavn. Tað er einki óvanligt í tí, tí tað er frá pallum at tey flestu munna kenna hann. Sum tónleikari er hann vorðin kendur í føroyska tónleikaumhvørvinum fyri sínar fjølbroyttar gávur við ljóðførum og sum partur av bólkinum Marius. Harumframt hevur hann spælt við fleiri av Føroya størstu tónleikarum.

Men tað var ikki tónleikurin, ið fekk áhoyrarar at leta sær veg inn í spælistaðið í mentanargøtuni í høvuðsstaðnum mikukvøldið. Á skránni hetta kvøldið var kvøldsetan hjá Skjólinum, ið Bláur Krossi skipar fyri, og Allan Tausen var har at greiða frá sínari lívssøgu.

Ein søga, um hvussu tað var at vaksa upp við einum pápa, ið var bundin av rúsdrekka og forsømdi sína familju, men eisini ein søga, um sítt egna misbrúk og stríð fyri

ikki at ganga í somu fótasporum sum pápin.

- Eitt sum er so øgiliga løgið, tá eg hyggi aftur á mítt lív, er at eg havi hatað pápa fyri nógv ting gjøgnum lívið. Eg havi hatað hansara rúsdrekkamisbrúk, at hann var ótrúgvur móti mammu, hvussu hann fór við henni o.s.fr. Eg havi vitað av øllum hesum og hatað tað. Men pínadoyð, um eg ikki geri akkurát tað sama, sigur Allan Tausen, tá eg fekk orðið á hann áðrenn fyrilesturin.

Har alt gekk galið

Tá Allan Tausen skal lýsa síni barna- og ungdomsár, so hevur hann trupult við at minnst tær góðu tíðirnar, tí tær ringu hava lyndi til at fylla alla myndina. Pápin var føroyingur og mamma var grønlendsk, og fluttu tey til Føroyar, tá Allan Tausen einans var smádrongur. Pápi var sjómaður, men tá hann var heima, so dámði hann øgiliga væl at smakka sær á og tók sær ikki serliga væl av familjuni.

Tað var tó ein hending, ið serliga

stendur fast í huganum hjá Allani Tausen, sum tann, ið broytti alt í hansara familju.

- Pápi var í einum ferðsluvánlukku í Rituvík, har hann koyrði og tvær gentur, ið vóru við í bilinum, lótu lív. Tað var har alt gekk galið. Hann dámði væl at ballast og var langt úti áðrenn, men tað bleiv bara nógv verri aftaná vanlukkuna. Hann bleiv aldrin til fólk aftur, sigur Allan Tausen.

Sjálvur er hann í dag sannførdur um, at pápin hevði kunna fóta sær

aftur, um hann fekk ta hjálp, ið hann eyðsýnt hevði tørv á.

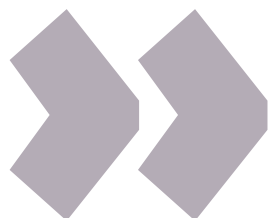
- Hann tók ikki ímóti kreppuhjálp, tá ið hann hevði brúk fyri tí. Hann fekk aldrin nakra sum helst hjálp. Hansara hugsan var, at hvussu skal ein, ið ikki kendi hann, vita nakað sum helst um hann.

Svikin

Mamman royndi alt hon kundi at halda saman um familjuna og hjúnabandið, men misnýtslan av rúsdrekka, ótrúskapurin og annað bara vant upp á seg eftir vanlukkuna. Tvey ár eftir vanlukkuna gav mamman loksins upp og rýmdi við børnunum frá manninum. Tá Allan Tausen í dag hyggur aftur á barnaárin, so heldur hann tó, at skaðin longur var hendur tá.

- Eg var um tíggu ára aldurin, tá mamma fór frá pápa. Tá var longu ov seint. Man sigur, at øll uppaling hendir áðrenn eitt barn er tíggu ár. Tá er tá man leggur virðir og annað í tey. Restin er bara coaching víðari í lívinum, sigur Allan Tausen.

Tað er serliga minnini um ferð eftir ferð at verða svikin av tí per-

- Hóast hann fór illa við mær og mammu, so elskaði eg hann kortini, sá upp til hann og vildi vera sum hann. Tað er øgiligt sum man sum menniskja er trúfastur. Eg var væl yvir tretivu, áðrenn eg faktiskt gav upp. Tá tímdi eg ikki meira. Tá sløknaði vónin um, at pápi kundi blíva til eitt fólk aftur